

21 Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul II
Nr. 77
(CCIL)
Simbătă,
23
martie
1991
3 lei

CUGETUL ZILEI

„Ce este născut din carne, este carne,
și ce este născut din Duh, este duh“.

(Isus către Nicodim — Evanghelia după Ioan, 3,6)

Ce le trebuie intelectualilor?

Primul răspuns la o asemenea întrebare ar fi că, după anii îndelungați ai dictaturii în care această categorie de oameni au fost lipsiți — prin izolarea culturală, economică, umană — de ceea ce constituie pentru ei prima și cea mai necesară hrană: cultura, le-ar fi trebuit un climat de adevărată înțelegere și prețuire pentru munca lor atât de necesară prestigiului real al țării. Al unei țări românești, la un moment dat, înainte de cel de al doilea război mondial, prezentă pe planul culturii internaționale, și apreciată cum se cuvine, pentru marile sale personalități și realizările ei în acest domeniu. (Dar o țară care, în ultimii aproape cincizeci de ani, s-a făcut amintită doar, cu compătimire sau cu ironii, atunci când își afirmă ideologia anti-umanistă și, mai aproape de noi, hilaarele „contribuții“ în cele mai

diferite domenii ale culturii, științei, politicii prin „operele“ și „inițiativele“ lunaticilor săi „conducători“.)

Cum li se acordă această înțelegere și prețuire acum la ei în patrie, s-a văzut din umbrele zile și nopți ale mineriadei din vara trecută din București. Și se vede în continuare prin campaniile de denigrare sistematică duse împotriva reprezentanților gândirii și intelectului, atunci când asemenea reprezentanți se întimplă să susțină puncte de vedere și opinii critice la adresa actualei puteri constituite — și, e drept, alese. Cum se face că uriașa majoritate a acestor intelectuali își afirmă asemenea vederi de opoziție față de putere nu se întrea-bă nimeni. (În schimb se fa-

(continuare în pag. a II-a)

Gheorghe TELEA
Uniunea Democrat-Creștină

Exilul și „democrația“

Omul de cultură este o ființă stranie pentru majoritatea pămintenilor noștri. Greu de suportat. Și care aduce „adieri“ de altă — lume printre metehnele contemporanilor pierduți în agresivitatea primară a autoconservării.

Nu mică a fost surpriza celor ajunși la putere, prin cantitate (kilograme de alegători), să constate că acești exilați, care sînt intelectualii, pot să vinzolească în asemenea hal „sistemul“. Și totuși în vremuri tulburi cînd se constituiau Comitete pentru Salvat Națiunea, spiritul a fost pus la joc de cînte: Blandiana, Cornea, Caramitru, Dinescu... De fapt, fațadă bună pentru capital politic și voturi. Cei școliți pe la Moscova învățaseră foarte bine să se teamă de această specie ciudată, greu de năimit cu salam și care problematizează totul. Funciar aflați în contradicție cu existența toată, cum ar fi putut aceștia să înghită pe nerăsuflăte originalitatea democrației lui Iliescu? Dizidenți eterni, era mai bine să scape de ei. Masa ce țipă din toți răunchii e mai sigură decît, vezi doamne, cei ce vor deveni peste noapte, pseudo legionari vinduți străinătății. Chestie de orientare geografică, deoarece de ar fi fost vorba de străinătatea de la est de Prut, nu era nici o problemă.

Cert este că structurile inițiale ale puterii (în primul rînd Comitetul Frontului Salvării Naționale) au avut grijă să se golească de spirit. Rezultatul a fost că au sfîrșit la bita minnerului!

Nu lipsea mult să li se dea foc în piețe publice. Toată ura poporului s-a revărsat asupra lor. Și se revărsa în continuare... Poporul îi arăta cu degetul pentru că îndrăzneau să fie altfel, și pentru că puneau umărul la urnirea spiritului și sufletului românesc. (Altfel înțeles, decît atunci cînd li se agăta în spate acuza de „agitatori de spirite“).

Postura intelectualului și a culturii românești, este cît se poate de semnificativă pentru momentul ce-l traversăm. Această categorie socială, alături de studențime, prin toată zbaterea sa a avut un caracter progresist de pe urma căruia pe viitor România va beneficia. Tributul plătit, sacrificiul ce trebuia asumat a fost acela al unui vid de creație... Atîta timp ținut la distanță de fascinația politicului, omul de cultură român nu a rezistat ispitei și a lăsat deoparte (pentru cine știe cît timp) șlefuirea uneltelor creației. După cum în virtutea aceleiași tentații, s-au găsit destui intelectuali dedați compromisului, slăbiciunii sau slujului umilitor făcut conducerii.

Sibiul, a fost poate prea puțin conexasat chemării timpului. Isprăvile au fost mici, pe măsura faptelor și a personalităților culturale acuate și uitate de lume aci. De unde concluzia că o mare zbatere culturală, nu are cum să lase în afără politicul. Iar acolo unde ultima valoare e eludată, e probabil că și cultura este mărunță și amărită. Astfel că deocamdată ne mulțumim cu cîteva festivaluri, un salon de artă fotografică și o droaie de clădiri — centrală termică — cantină, rușine a arhitecturii, ce adăpostesc de jure, instituții care de regulă dau marca unui oraș.

Lucian FILIP

Mircea

Ivănescu —

la 60 de ani

Cînd trece POETUL prin burgul neliniștit și murdar, în sufletul meu se adună, la blîndă petrecere, secol de lumină. fi mulțumesc, tăcut, că există și lui Dumnezeu că mi l-a scos în cale.

Un singur vers din cartea lui valorează infinit mai mult decît împăroșatele discursuri despre libertate, democrație și reformă ale politicienilor Puterii.

Ascuns printre oameni, cu aura adînc virită în hăul buzunarelor paltonului decolorat, își poartă într-o mîndră resemnare povara prometeică ce i-a fost hărăzită de Domnul.

Printre cei aleși e primul în generozitate și cel din urmă la împărțirea bucatelor; îi e străin banchețul gloriei și-l lasă pe seama făcătorilor de vorbe, a măscăricilor ce trec prin cultură pe patine cu roțile; vizitat de geniu, se ține departe de bășosenia orgolioasă încoronată de prostia omenească.

La cei șizeci de ani de viață și creație vă dorim iubite MIRCEA IVĂNESCU încă o dată atîția, în sănătate și bucurie spirituală.

Traian SUCIU

Ce le trebuie intelectualilor?

(urmăre din pag. 1)

ce uriașă publicitate cite unui caz, în care un asemenea intelectual care nu-și ascunde simpatiile față de putere, întâmpină dificultăți în mersul ce i s-ar cuveni să fie triumfal spre noi culmi ale culturii și civilizației umaniste. Se face un caz spectaculos din faptul că un scriitor de talie internațională, și căruia nimeni nu se gîndește să-i conteste valoarea, Marin Sorescu, a fost contestat, strict în calitatea sa de redactor șef al unei reviste de cultură, pentru motive pe care membrii redacției respective le-au explicat și care nu conțin nici un fel de aprecieri negative la adresa operei de scriitor a celui în cauză. Se ascultă, cu un fel de nerăbdare, explicațiile celor care sînt în cunoștință de cauză, și care subliniază că scriitorul Sorescu nu a fost sub nici o formă supus vreunor presiuni, umilit sau contestat în ce face valoarea creației sale. Și pe urmă se continuă campania de compasiune față de lipsa de respect căruia i-ar fi fost obiectul scriitorului respectiv. Și — aproape că am fi tentați să credem că scriitorul de care e vorba el însuși e mulțumit de rezultate — i se mai și oferă ca un fel de premiu de consolare, primirea în Academia Română — unde, printr-o potrivire de fapte pe care un spirit mai pervers le-ar interpreta altfel decît o simplă coincidență, personalitățile primite în ultima vreme sînt exclusiv dintre cele simpatizante ale guvernului și „regimului” și susținătoare a liniștii de care avem atîta nevoie. Asta, probabil, ca să nu se simtă stingheri în actuala componență a marelui for de cultură veche și nouă.

Televiziunea, care (în ciuda afirmațiilor președintelui

ei) se ocupă tot mai puțin de cultura adevărată, acceptînd s-ar zice calea minimei rezistențe, adică a vulgarizării și încurajării veleitarismului și facilului, a participat cu rîvnă la „cazul” Sorescu. În schimb nu a comentat sub nici o formă (de fapt, nici nu știu dacă a anunțat măcar faptul) agresiunea împotriva unui cel puțin comparabil reprezentant al culturii românești cum este Marin Sorescu — Petru Creția.

Că agresiunea împotriva lui Petru Creția nu este un fapt mărunț sau o diversie și că ea ar trebui să preocupe în cel mai înalt grad pe cei răspunzători de climatul social și cultural al țării, a reieșit dintr-o foarte recentă împrejurare. Purtătorul de cuvînt al guvernului, pitorescu domn Bogdan Baltazar (a cărui apariție fizică și morală s-ar cuveni comentată chiar în contextul de față) a făcut, probabil fără să vrea, într-o discuție cu un reporter (publicată în ziarul *România liberă* din 12 martie) o referire la acest de data aceasta real caz. Într-un limbaj, voios afirmat în tot cursul discuției, și care îl caracterizează pe domnul purtător de cuvînt al oficialității, dl. Baltazar a crezut că poate face o apropiere între ceea ce guvernul de azi numesc „diversiuni” și „destabilizări”, (iar cei de ieri, chiar și în ultima lor zi de deținere a puterii, numeau „provocări”). Zice dl. Baltazar: „În cloaca asta formată din anumite porțiuni periferice ale lumii noastre, orice se poate găsi. Chiar mă întrebați serios dacă se pot găsi trei derbedei care să-l bată pe Creția? Cine are interesul să facă din Creția un erou?”

În mediul pe care purtătorul de cuvînt îl califică drept „cloacă”, și pe care-l discută cu limbaj corespunzător ima-

ginii fetide evocate, se poate găsi, într-adevăr, orice. Se pot găsi, de exemplu, și explicații pentru multe fapte care ne fac viața astăzi așa cum este ea pentru noi. De pildă și o explicație a faptului că avem un asemenea guvern ales. Ne amintim că în zilele descinderii minerilor, televiziunea transmitea „reportaje pe stradă”, în care se făceau adevărate medaliașe în prim-plan cu gospodine indignate, făcînd cu suficiența caracteristică celor de o seamă cu ele, aprecieri la adresa unor intelectuali ciomăgiți sau fugăriți de „oamenii muncii”: „Să-și vadă de scrisul lor, acolo, și pe noi să ne lase în pace!”. Dacă intelectualii merită ca niște „derbedei” să-i bată cum se pricep ei, ce merită așa zisul popor?

Într-o lume contradictorie ca a noastră se pare că este posibil chiar orice.

Ca, de exemplu, o uliță noroioasă, de pe malul unui pîrîiaș puturos și năpădit de gunoaie, să poarte numele unui ilustru compozitor: MOZART. (Amara ironie a soartei face ca anul acesta să comemorăm bicentenarul Mozart.)

„Simfonia” noroaielor

Desigur, situația de față este tot o moștenire din vremea „epocii de aur”. Sînt convins că nu întîmplător „străzi” laterale și desfundate (cum este cea pe care o vedeți în fotografia alăturată), poartă numele unor prestigioase personalități culturale. Este notorie repulsia pe care o avea „analfabeta” pentru cultură.

Urmare că, în cartierul Lazaret, două dintre cele mai prăpădite ulițe poartă numele lui Mozart sau, ca în cazul unei fundături (!!!), al lui Albert Einstein. Iar străzile din împrejurimi, toate asfaltate și îngrijite, poartă nume tipic proletcultiste: Mașiniștilor, Oțelariilor, Topitorilor, Strungului, Macaralei ș.a.m.d.

Nu mă îndoiesc că edilii orașului au scăpat din vedere cele relatate de mine. Și sper că nu va trece foarte multă vreme pînă cînd se vor lua măsurile care se cuvin.

Ovidiu TOMULEȚIU

Foto: Radu DUMITRU

Cu bastonul prin... Sibiu

Deunăzi, o prietenă, venită prin căsătorie în Sibiu, de mai bine de 20 de ani, îmi povestea despre copiii ei, amîndoi studenți la Cluj. „Nu știu de ce nu le place Clujul — îmi spunea ea — se gîndesc numai la Sibiu. Le-am sugerat să rămînă în Cluj după terminarea facultății, dar nici nu vor să audă. Ce-or fi găsind la Sibiu asta?”

Am zîmbit, aducîndu-mi aminte de mine, de colegii mei

de liceu, de dorul de orașul pe care-l simțeam fizic în timpul scurtei noastre înstrăinări. M-am mai gîndit la cei din alte părți, bucureșteni, craioveni, suceveni care, atunci cînd aflau că sînt sibiancă, se jurnau la față și-și exprimau admirația față de oraș și respectul pentru oamenii lui.

Da, sîntem mîndri că sîntem sibieni și cred că ne-am născut așa. „Pe ce te bazezi?”, ar întreba Moromete, cu calmul lui de neclintit. Numai pe ce-a fost Sibiu odată, prin oamenii lui de cultură, români și sași deopotrivă. Ce-a fost Sibiu? Inima culturii transilvane: primul teatru din România, ASTRA, memorandistul, Gheorghe Lazăr, baronul Samuel Brukenthal și muzeul lui, Goga și Mărginimea. Nu, n-are rost să-i mai înșir, îi știu cu toții, doar i-am supt în noi odată cu laptele mamei.

Da, pe tradiție ne bazăm noi, cele cîteva generații ce-am trăit sub regimul comunist. Pentru că, după 45 de ani, dacă ar fi să facem „bilanțul” am spune: n-avem teatru, pentru că a ars odată, demult și n-am fost în stare să-l reconstruim; n-avem apă; avem cartierele de blocuri cele mai hidoase din țară („Vasile Aaron” și „Lacul lui Bin-

der”); nu mai avem sași; avem orașul vechi pe care nu știm să-l punem în valoare; avem o „Piață Mare” demolată; n-avem un complex sportiv, deși am dat țării sportivi foarte valoroși; avem cinematografe vechi, insalubre și urît mirositoare. Și-acum nu vom avea nici UNIVERSITATE deși cunoaștem cu toții testamentul lui Avram Iancu. Nu vom avea pentru că nu sîntem în stare să dăruim acestei Universități o parte din clădirile orașului, pe cele mai frumoase. Dar, am fost, noi, sibienii vreodată generoși?

Ne mîndrim numai cu trecutul nostru, dar acesta e din ce în ce mai departe pentru că noi, cei de azi, nu mai vrem să adăugăm nimic. Să ne gîndim la urarea lui Eminescu care a iubit Sibiu: „La trecutu-ți mare, mare viitor!”. Fără viitor și trecutul intră tot mai adînc în groapa uitării.

Ce e orașul nostru astăzi? Ce va fi el mîine? Orașul lui „n-avem apă”, „avem murdărie”, „n-avem teatru”, „avem numai sași plecați”, „n-avem Universitate”, „avem prefectură”. Orașul și prefectura, două linii paralele care nu se vor întîlni niciodată! Ce mai avem? N-avem!!!

Carmen DICU

SPECTACOL

TEATRUL DE PĂPUȘI SIBIU prezintă duminică, 24 martie a.c. spectacolul cu piesa „UN VIS FRUMOS ÎN TORS PE DOS” de Dan Frățiciu.

Spectacolul va avea loc în sala Teatrului de Păpuși la ora 11.

Sînt invitați toți spectatorii mici și mari.

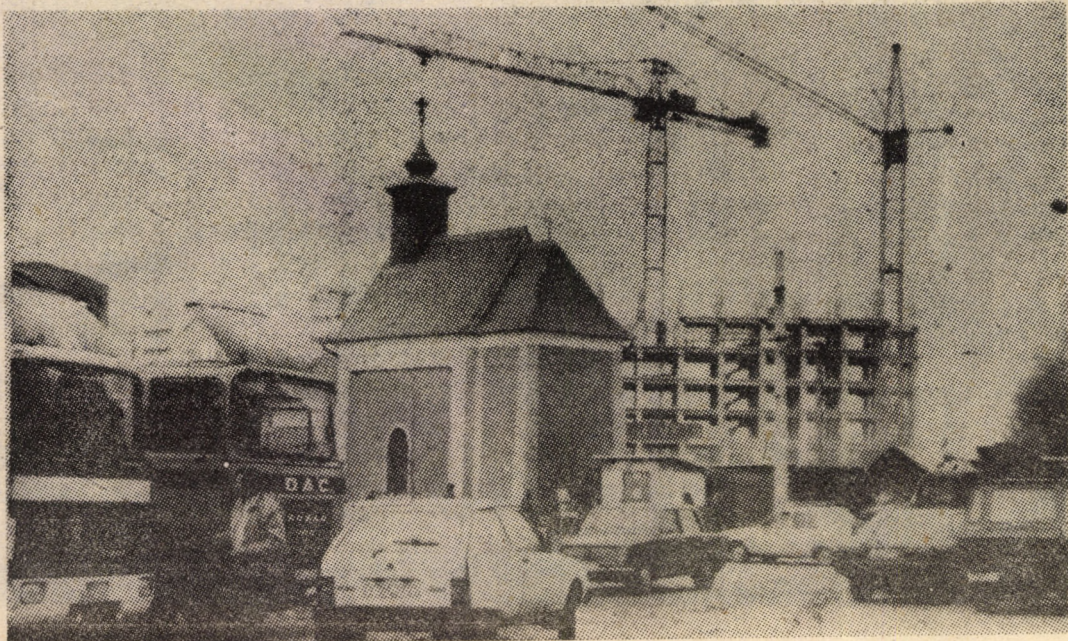
Casa Domnului...

Mica bisericuță din Piața Gării a fost năpădită de jur-împrejur de tot felul de dușmani din placaj din care se vînd ca la ușa cortului tot felul de licori cu pretenții de alcooluri. Și cum toate acestea parcă nu ar fi de ajuns, tabloul mai este completat de o sumedenie de bisnișari și vinzători de semințe.

Oare cei care au aprobat amplasarea acestor crîșme nenorocite și cei ce permit bisni-

șarilor să-și facă de cap nu se gîndesc că se fac vinovați de profanarea unui lăcaș sfînt? Și chiar dacă nu o fac în mod direct pedeapsa lui Dumnezeu este aceeași. Dar se pare că aceștia provin din acei oameni fără frică lui Dumnezeu chiar dacă după revoluție au început cu toții să-și facă cruce.

Foto: Radu DUMITRU

Romantică

Îți amintești, iubito, inima ce se pierde în mijlocul uriașului plămîn verde
Și dedesubt îndemnul în cuvînt
„Pădurea — inima și plămînii
orașului cuminte?”
Venisem în Dumbrava, pe jos,
să admirăm, de după gratii ciînti.
Și mi-ai spus, privindu-i voioasă:
„Iubitule, să mai luăm de doi lei
semințe”.

D. CARMEN

La 23 martie, este sărbătorită Ziua Mondială a Meteorologiei, marcându-se intrarea în funcțiune, în 1950 a Convenției Meteorologice Mondiale (O.M.M.) organism interguvernamental al O.N.U.

În fiecare an se alege un subiect specific. Prin natura activității lor, O.M.M. și membrii săi, serviciile meteorologice naționale din întreaga lume, joacă un rol conducător în achiziționarea informației științifice și în avertizarea asupra stării atmosferei și factorilor care o influențează. Ținând cont și de schimbările

Ziua Mondială a Meteorologiei

climatice și protecția mediului, s-a decis ca tema pentru anul 1991 să fie „Atmosfera planetei vii Pământ”.

★

Unicitatea planetei noastre vii Pământ a devenit larg percepută din fotografiile luate de misiunea Apollo și prin călătoriile astronauților, în această parte a cosmosului unde orice altceva este lipsit de viață.

Atmosfera încununând lumea cu nori albi, a evoluat împreună cu mările și lacurile albastre, cu vegetația verde și cu solurile. Suprafața pământului poartă o viață fertilă care ar fi fost imposibilă fără atmosferă, iar atmosfera n-ar fi fost aceeași fără viața de pe Pământ.

Mișcarea neîncetată a atmosferei globale și dimensiunile sale finite sînt cunoscute. Dimensiunea verticală a atmosferei este foarte mică în comparație cu dimensiunea planetei.

Comparând Pământul, a treia planetă de la Soare, cu alte

planete, s-a spus că „atmosfera este chipul planetei, și ne arată, la fel precum chipurile noastre, starea sa de sănătate”.

Dar atmosfera nu a fost dintotdeauna. Pe parcursul celor 4500 de milioane de ani de existență a Pământului, atmosfera a suferit importante modificări atât în ce privește compoziția, urmare a interacțiunii dintre factorii interni (radioactivitatea, gaze emanaate prin fisuri și vulcani etc.), factorii organici (bacteriile, plantele verzi — fotosinteza, animalele) și energia solară în ce privește temperatura.

Numai în ultimul secol activitatea omului a devenit o forță dominantă în schimbarea compoziției atmosferice.

Pe scurt, specia umană, în numai o clipă a istoriei Pământului a început să perturbe puternic un echilibru demult stabilit.

(va urma)

Iulian POPESCU,
meteorolog

MORALA CREȘTINĂ

— Porunca a șasea din Decalog —

Cel mai mare dar al lui Dumnezeu este viața dată fiecărui om în parte. Dreptul de a trăi primit la naștere și determinat de moarte, rămîne în seama lui Dumnezeu. Nimeni dintre oameni nu poate să dea viață. De aceea nimeni n-are dreptul de a lua viața altuia prinucidere.

Acest mare păcat este interzis de porunca descrisă mai jos.

1. DESCRIEREA PORUNCII A ȘASEA.

Această poruncă e scurtă și clară în conținutul ei. Ea hotărăște: „Să nu ucizi!” (Ieșirea, 20, 13).

Prinucidere se înțelege înțelegerea cu rea voință a vieții unei persoane omenești prin omorire. Rezultatul acestei acțiuni de omor este interzis moral, iar juridic cade sub pedepsele legilor de stat.

2. REALITATEA CONTEMPORANĂ.

În generaluciderea este un mare păcat, care se înfățișează foarte rar în săvîrșirea lui. De regulă, fiecare om respectă viața celor din jurul său, a celor considerați colaboratori în munca lor de tot felul, muncă desfășurată pentru sporul binelui în societate.

Privită în special,uciderea poate fi văzută în două cazuri: Primul caz este cu totul izolat, dar întîlnit, cînd unii criminali, pentru jefuire sau patimă, omoară pe cei jefuiți sau pe femeile posedate în manifestări de viol, pentru scăparea de reclamație, de judecată și de condamnare.

Al doilea caz deucidere este recunoscut la femeile care întrerup cursul firesc al sarcinii pentru anularea nașterii. Acest caz de atentat la viața de om este recunoscut imediat după ce în organul genital feminin a apărut celula-ou, care

este predestinată creșterii de om în trup și suflet din clipa zămislirii. Intervenția de întrerupere a sarcinii prin avort se condamnă moral pentru faptul că se ia dreptul la viață, după apariția vieții personale, înainte de naștere. La rîndul lui, acest păcat deucidere a pruncului în pîntece este mai mare decîtuciderea unui matur, pentru că, odrasla de om din uter, aflată în creștere, nu se poate apăra. Și, regretul cel mare, recunoscut de persoanele morale, este faptul că, în lumea așa-zisă modernă, se petrec milioane de asemenea cazuri deucidere!

Iată în scurte cuvinte realitatea păcatului uciderei!

3. SFATURI BIBLICE ÎN LEGĂTURĂ CU PORUNCA A ȘASEA.

„Să nu ucizi pe cel nevinovat și drept, căci eu (Dumnezeu) nu voi ierta pe nelegiuit” (Ieșirea, 23, 7).

„Pe viclen și pe ucigaș îl urăște Domnul” (Ps. 5, 6).

„Stai departe de omul care este în stare să ucidă, și nu te vei teme nicidecum de moarte” (Înt. Sir. 9, 13).

„Cele bune și cele rele, viața și moartea, sărăcia și averea de la Domnul sînt” (Înt. Sir. 11, 17).

„Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau fur, sau făcător de rele, sau ca rîvnitor de lucruri străine” (I. Petru, 4, 15).

★

Păcatul uciderei este un atentat la viață!

Dreptul de a da și a lua viața rămîn numai în seama lui Dumnezeu.

Nimeni dintre muritori nu are dreptul să aducă moarte prinucidere.

Pr. I. BUTA

Comerțul încotro?

Una din marile probleme cu care ne confruntăm este lipsa produselor de strictă necesitate, din magazinele alimentare care ne amenință cu rafturile lor goale. Liberalizarea, ne sperie pe bună dreptate pe noi, cumpărătorii. Ne întrebăm încotro se îndreaptă comerțul sîbian. Pentru a oferi o imagine cît mai apropiată de adevăr am trecut prin cîteva magazine alimentare, încercînd să obținem de la comercianți răspunsuri la următoarele întrebări: Care este fondul de marfă? Care este necesarul de produse? Cum sînt onorate comenzi? Ce speranțe de viitor aveți și dacă doriți să lucrați în regim de locație de gestiune.

OPRIȘ LIVIU — Magazinul nr. 4, Parcul Tineretului. Avem foarte puține produse după cum vedeți. Prin rafturi vîntul se mai lovește de cîte o sticlă de șampanie, whisky, coniac, scumpe și de proastă calitate. Cîteva borcane cu mazăre, compot de mere, sfeclă, piine și gumă de mestecat. La rație avem doar zahăr și 1000 kg de făină albă care este singurul produs asigurat. Mă întreb de ce Prefectura nu intervine la fabricile producătoare care trebuie determinate într-un fel să ne livreze marfa. Despre necesarul de alimente ce să vă mai spun? Am avea nevoie de mult mai mult. Mezelurile sînt de aceeași calitate și nu au absolut nici un aspect comercial. Am avea nevoie de aproximativ 500 de kg de mezeluri pe zi și probabil toate magazinele au nevoie de cantitatea respectivă. În privința comenzilor? Primitorul-distribuitor este un fel de Dumnezeu, asta hotărăște ce și cînd ne aduce. Noi să primim ceea ce ni se dă și să fim mulțumiți doar cu atât. Durerea mare este că noi comercianții nu putem satisface dorințele clientului. Cineva este de vină pentru toate astea. Undeva în sistemul de funcționare ceva scîrte. Cu toții trebuie să muncim pentru a avea. Asta nu este demagogie, este un adevăr. De exemplu, noi nu sîntem plătiți pentru munca depusă simbăta.

Dacă doresc să lucrez în locație de gestiune? Desigur, dar nu la toamnă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Am depus o cerere în acest sens. Legile sînt clare și mă întreb cine are interesul să nu le aplice. Dacă s-ar fi aplicat de mult am fi avut magazinele luate în locații. Lumea ar trebui să cunoască adevărul. Toți spun despre noi că sîntem hoți și tîlhari, dar nu-i așa.

MOCOFAN MARIN, Magazinul nr. 93, Alba Iulia. Ce să vînd astăzi? Coniac, Caisată, vin la litru, vinete, mazăre și gogoșari. La rație, făină, ulei. Mai este ceva slănină. Am avea mare nevoie de compoturi, gemuri, suc de roșii, fasole, pastă de tomate, ghiveci, paste făinoase, biscuiți, dulciuri.

Nu se ține seamă de comenzi, totul trece prin comercial. Noi facem aceste comenzi zilnic, dar am impresia că nu le bagă nimeni în seamă. Singurele comenzi onorate sînt cele de piine. Despre speranțe, v-aș spune că avem din ce în ce mai puține. Ea depozit nu este marfă. Dacă ești trecut pe repartiție mai primești cîte ceva. Probabil dacă vor crește prețurile se vor goli buzunarele populației și marfa va rămîne în rafturi. Cumpărătorul nu este absolut deloc protejat. Alături de locația de gestiune pot să vă spun că pentru asta mă zbat de luni de zile. Credeam că hotărîrile și decretele apărute pînă în prezent se vor aplica. Asta ar fi adus o schimbare în comerț și ar fi fost în sprijinul cumpărătorului.

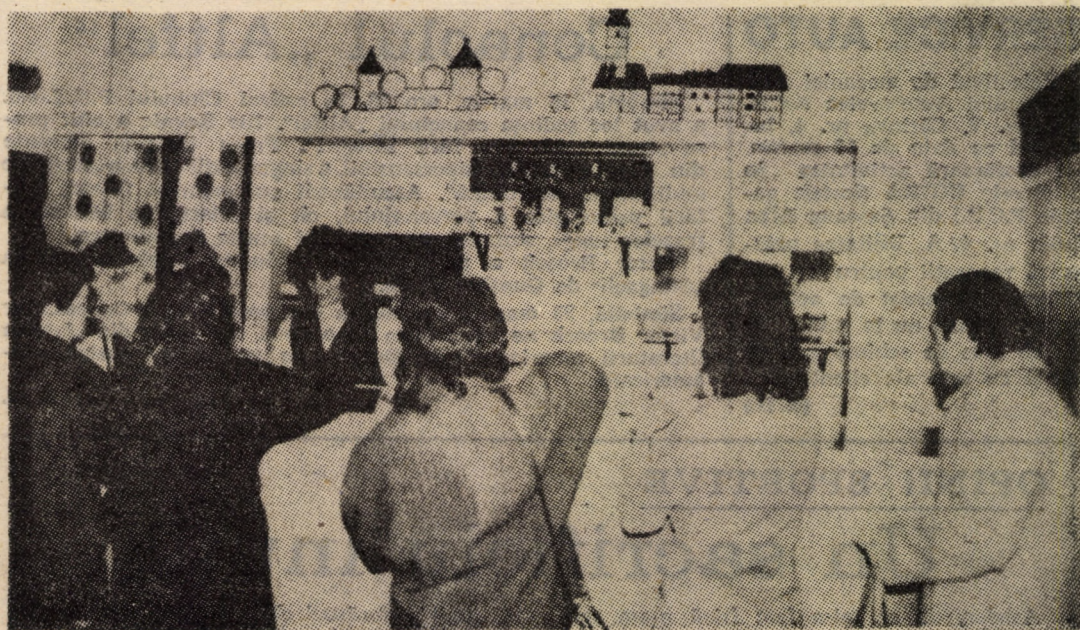
CHIOARU ANA, Magazinul 101, Piața Gării. Magazinul nostru este un magazin foarte căutat deoarece zona Gării este extrem de circulată. Acesta este și motivul pentru care prin magazin trece multă marfă. În momentul de față avem compot, sirop, mazăre, vin, Caisată, Cireșată, lichior de vanilie, carne de mîci, pește, slănină, săpun, detergenți, stixuri, biscuiți. Mai bine decît alții. Avem și zahăr și făină pentru rație. Trebuie să acceptăm ceea ce ni se dă la repartiție și să luptăm pentru fiecare gram de marfă obținut. Sper ca după liberalizare să se schimbe cîte ceva în sistemul de repartiție. Primesc aproximativ 600 de kg de mezeluri atunci cînd mi se repartizează. Ar fi nevoie zilnic

de 1000 kg. Lumea a intrat în panică și cumpără aproape orice.

În ceea ce privește locația de gestiune am o ușoară rezervă. Prefer forma actuală. Poate datorită faptului că îmi este puțin teamă și pentru că sînt femeie și îmi va fi mai greu să umblu după marfă. Magazinul se licitează în cîteva zile. Nu știu ce va fi mine.

TUTUNARU LIVIU, Magazinul 7, str. Lupeni. Marfa este în general dirijată. Este foarte puțină și atunci este firesc ca să ni se dea și nouă cîte puțin. Băutura este. Dar

(Continuare în pag. a IV-a)

Tic-tac, sfidarea prețurilor

De cîteva zile coada la magazinul Tic-Tac, din strada Samuel Brukenthal nr. 1 (aparținînd firmei ALCOMSIB, fosta I.C.S.M.A.), nu se mai termină. Și pe bună dreptate, căci de aici poți cumpăra curmale cu 17,50 lei/500 g.; ness: 120 lei/100 g.; rom Havana și lichior Havana: 150 lei/sticlă; whisky: 400 lei/sticlă; ciocolată import: 6 lei/bucată; ciocolată CIBO: 10 lei/bucată etc. Prețurile sînt atât de mici pentru actuala conjunctură, încît nici nu-ți vine să crezi că nu e vorba de o greșeală! Cît va rezista, însă, magazinul din punct de vedere al aprovizionării cu asemenea produse? Doamna Eugenia Moldovan (șefa de unitate) este optimistă, bazîndu-se pe posibilitatea de a lua spațiul în locație de gestiune și de a asigura marfa inclusiv pe relație directă de import. Dincolo de aceste aspecte

pozitive ar mai fi de remarcat modul absolut barbar de comportare al unora dintre cei care stau la coadă, fiind necesar ca aproape în fiecare zi un bărbat zdravăn să facă de gardă la ușă, pentru a nu lăsa mai mult de 20 de persoane să intre o dată în magazin. Oamenii nu sînt, însă, de condamnat în marea lor majoritate. Cu actualele prețuri și cu lipsa cronică de produse trebuie să fi nerealist ca să ceri individului o comportare normală, mai ales cînd în joc este o eventuală bucată de ciocolată, atît de mult visată de fiecare dintre copiii noștri. Sîntem săraci și trăim cu mentalitatea omului lipsit de multe ori chiar de strictul necesar. Acceptăm sau nu, România e departe de Europa din acest punct de vedere...

Eugen IORDĂNESCU

Mica publicitate

PIERDERI

• Pierdut legitimație pe numele Vasile Ioan, eliberată de Intr. „Independența” Sibiu. o declar nulă.

VINZARE

• Vind fin, 800 kg. Telefon 924/1 53 40. (3130)

DIVERSE

• Firma COMPASS anunță redeschiderea după 40 de ani a restaurantului „LA CERBUL DE AUR” din str. Ștefan cel Mare nr. 50. Vă așteptăm! (3167)

C.A.R.D. „DUMBRAVA” SIBIU, str. Jiului nr. 10, anunță adunarea generală în 31 martie 1991, ora 9 în sala albastre Muzeul Brukenthal.

Comitetul

„RETEZAT” S.A. (I.U.P.S.) SIBIU

cu sediul în str. J. S. Bach nr. 4,
telefon 3 31 01; telex 69272,

EXECUTA începând din acest an reparații ale încălțătoarelor frontale IFRON 204 — D.

„RETEZAT” S.A. este proiectantul și executantul principal al acestor utilaje, ceea ce garantează calitatea lucrărilor de reparații ce se execută.

CLUBUL DE TURISM MONTAN
„AMICII MUNȚILOR”

vă invită să petreceți o vacanță de neuitat pe litoralul Mării Negre, în Complexul turistic „Ovidius”, în serii de 12 zile, după eum urmează:

seria I: 25 mai — 6 iunie;
seria a II-a: 6 iunie — 18 iunie;
seria a III-a: 18 iunie — 30 iunie;
seria a IV-a: 30 iunie — 12 iulie;
seria a V-a: 12 iulie — 24 iulie;
seria a VI-a: 24 iulie — 5 august;
seria a VII-a: 5 august — 17 august;
seria a VIII-a: 17 august — 29 august;
seria a IX-a: 29 august — 9 septembrie.

Se asigură: transport C.F.R., cazare, masă, autocar Constanța — „Ovidius”, video-club, la prețuri accesibile tuturor solicitanților.

Rezervările și înscrierile se fac zilnic începând cu data de 25 martie a.e. între orele 14,30—18,30 la sediul clubului, Casa de Cultură a Sindicatelor (lângă Casa de bilete).

Relații suplimentare la telefon 8 80 06. — 80 —

Comerțul încotro?

(urmăre din pag. a III-a)

cui folosește asta. E scumpă. Marea problemă pe care o avem este lipsa alimentelor de bază. Am adus 2000 de kg zahăr și aproximativ 1000 litri de ulei, transport pe care l-am făcut cu un mijloc propriu. Vindem vin, Cireșată, Caisată, țuică selecționată, mazăre la borcan și cam altit. Ieri am avut și ceva cafea. Din depozit mi se spune ba că-i inventar, ba că n-au marfă. Noi nu cunoaștem situația reală și n-avem cum să-i verificăm. Comenzile le facem zilnic, dar degeaba. Nu primim mai nimic. Speranțe am tot avut și cu ele am rămas.

Dacă ar fi să căutăm un vinovat aș aminti un vechi proverb românesc: „Peștele de la cap se impută”. Vinovați sîntem toți pentru că nu am făcut nimic pentru a produce o schimbare în comerț. Aceasta ilustrează perfect starea din întreprinderi. Pînă ce acolo nu va fi, nici noi nu vom avea.

Locația este o soluție bună. Ar fi în primul rînd în avantajul cumpărătorului. Interesul nostru este de a-l mulțumi pe acesta.

A consemnat
Dan Ioan BOGDAN

Complexul comercial „TREI STEJARI”, Magazinul alimentar cu autoservire, D-na Neamtu Carmen, îl înlocuiește pe dl. Herman Carol (aflat în concediu): „Fondul de marfă este puțin. Cîteva sortimente. Băuturile alcoolice (coniac „Vidra”, Caisată), nectar de fructe, ghiveci, paste, la dulciuri: whisky și gumă de mestecat. Zahăr, făină. Se primesc mărfuri de strictă necesitate: mezeluri, produse lactate, pîine. Sînt deficitare și ele. Cu atît mai mult conserve de carne și de pește, subprodusele din carne, dulciurile. Primim marfa pe repartiție, iar comenzile făcute nu se onorează de către întreprinderile producătoare. Speranțe?

Știu eu? Dacă ar fi mai multă marfă ne-ar fi și nouă mai ușor.

Problema cea mai gravă o reprezintă alimentele raționalizate. În special uleiul. Mai sînt restanțe din ianuarie. Nu cred că s-ar rezolva problema dacă am lucra în locație de gestiune. Ar fi foarte greu cu aprovizionarea. Doar cu relații se poate procura orice marfă.”

Magazinul alimentar nr. 22, strada Semaforului, bl. 19, cartier Vasile Aaron. Magazinul este în renovare. Se vînd doar produsele de strictă necesitate: pîine și raționalizatele și, eventual, dacă sosesc lactate și mezeluri. D-na responsabilă Giurcă Ana este plecată să ridice beneficiile. Am discutat cu d-ra Lascu Doina, vînzătoare: „Fondul de marfă nu se asigură suficient. Se fac informări în fiecare seară. Răspunsul pe care îl primim de la birouri: Nu e fond de mărfuri. Cine este de vină? Eu știu? Sigur că avem speranțe. Dacă n-am spera, n-am mai trăi. Oricum, trebuia să trecem prin faza asta. Locația? (de gestiune — n.n.) Ar fi bine. Dar deocamdată rămînem așa cum sîntem. Nu cunoaștem furnizorii. Nu putem risca. N-avem nici un contract.”

Magazinul alimentar nr. 62, cartierul Vasile Aaron. D-na Neamtu Maria: „Marfa o puteți vedea pe rafturi. Băuturi, apă minerală, nectar, pîine, napolitane, lămii, gumă de mestecat. Avem carne de mîci. Ieri am vîndut cafea. 400 kg. A rămas mai puțin de un sac ce se va termina astăzi. La rații, zahăr și făină. La ulei mai avem restanțe din luna ianuarie. Mezelurile sînt deficitare. Cam de două ori pe săptămînă primim cca. 100 kg de salam, 100 kg cîrnați, slănină mult mai puțină. S-ar vinde cît de multă marfă. Sîntem într-un cartier muncitoresc. Stocul de marfă este mic. Din fabrici. Mezeluri cîteva tone. Sînt zile cînd pe oraș se repartizează 5—6 tone. Lactate puțin, 35—40 grătare lapte pe zi, simbăta cam 100 grătare. Unt și brînzeturile n-am mai primit de vreo lună. Pîinea nu crează probleme deosebite, dar calitatea e cea pe care o știți. Noi sperăm. Stăm și peste program, numai să primim marfă. Ne-ar fi greu cu locația de gestiune. Sîntem doar femei. Aprovizionarea ar fi principala problemă. Nu avem contracte. Dacă un străin ar prelua magazinul, ne-ar freca ca pe niște robi pentru

5000 de lei pe lună.

Clienții sînt ca disperați. I-a speriat liberalizarea prețurilor. Cumpără orice marfă în cantități cît mai mari.”

A consemnat
Ovidiu TOMULEȚIU

Magazinul nr. 20 (Școala de Înot), doamna Scheau Elena. Nu știm de ce nu există marfă. Comandăm, dar nu ni se aduce. Unele produse, cum sînt conservele, se repartizează, dar nu sînt în depozit. Pastele făinoase sînt cerute prin comandă de comercialul întreprinderii noastre ALCOM-SIB și, totuși, nu primim. De o lună și jumătate sîntem în această situație. Dulciuri? Nu avem nici un sortiment. Oare la „Victoria” nu se mai lucrează? Oamenii cred că nu sînt produse pentru că vin scumpirile de la 1 aprilie. Nu știu ce să vă spun.

Locația de gestiune? Personal, nu sînt de acord. Nu poți să ai curaj, dacă nu ai marfă. Uitați-vă la rafturi.

Magazinul nr. 45 (Școala de Înot), doamna Bogdan Elena. Stăm foarte rău cu fondul de marfă. Mezelurile și raționalizatele trebuie să le primim prin repartiție de la serviciul comercial. Zahărul l-am primit abia ieri (21.03.) iar carne de vită, conserve de pește sau muștar nu mai avem de mult.

Magazinul nr. 50 (B-dul Mihai Viteazul), d-na Aron Maria și doamna Stroia Minodora. Comenzi se fac, dar nu se onorează. Din septembrie trecut n-am mai primit unt, păsări, mezeluri, pateuri. La sediu este foarte mult personal funcționare, iar noi nu avem femei de serviciu. Ne-ar place un comerț civilizat, nu să primim toată ziua ligniri. Făina, zahărul, sarea, sosesc în vrac, iar noi trebuie să manipulăm saci de 50—60 kg. Ea raționalizate avem restanțe din decembrie, iar comercialul ne spune „să vedem ce vă putem da”.

Magazinul nr. 27, „Cedonia”, dl. Turoci Ștefan. Toată marfa ne vine prin repartiție. Fondul de marfă este insuficient. La ulei avem restanță pe februarie și martie de 7800 litri, iar la zahăr 3200 kg pe martie. Din 10000 kg carne de vită solicitată pentru săptămîna asta am primit 3000 kg. Locația de gestiune? Ideea este foarte bună dar în lipsa fondului de marfă nu este aplicabilă.

A consemnat
Dorin TEODORESCU

SERVICE AUTO

Colectivul de mecanici auto ai fostului Autoservice A.C.R. din str. V. Cîrlova nr. 4, începînd cu data de 13 martie, își desfășoară activitatea în atelierul UGIRA (fostele garaje P.C.R.) din Șoseaua Alba Iulia nr. 47 A. Unitatea prestează reparații pentru toți cetățenii, indiferent de apartenența lor sau nu la A.C.R., atît cu pise de schimb proprii cît și cu cele ale clienților.

(R. D.)

Cenacul „Altfel”

Simbătă, 16 martie, ora 16, în cadrul Clubului P.N.T.-c.d. a avut loc ședința cenacului „Altfel”. Ilie Revnic a citit proză scurtă: „Alt om fără însuși”. Proza tratează secvențe din viața unui tînăr hipersensibil, a singurătății într-o „societate multilateral dezvoltată”. Ascultătorii au remarcat finețea trăsăturii psihologice a personajului, cît și alternarea în text a frazelor lungi, stufoase cu propoziții scurte, enunțative.

Victor Broock a prezentat în traducere originală nuvela „Stingacii” de Gunther Grass.

Simbătă, 23 martie, ora 16, va citi poezie Florin Oancea, iar Victor Broock ne va delecta cu o nouă traducere din „Istoria literaturii americane” de Borges. Se va audia muzică sud-americană.

A. M.

OPINII SPORTIVE

Un sacrificiu inutil

Așadar, de ce mi-a fost frică n-am scăpat. Deși semnalele de alarmă erau trase, măsurile n-au fost luate, boala care a cuprins sportul românesc, face ravagii la nivelurile inferioare.

N-au trebuit multe eforturi și dintr-o semănătură pusă cu destulă ușurință, o tradiție pentru care unii au făcut sacrificii a fost pentru totdeauna îngropată.

Nu știu cît a fost de eficientă măsura, cît au putut gîndi cei ce au luat hotărîrea, dar răul s-a produs.

O asociație sportivă, „Carpați Mirșa” cu secții de tradiție, mîndria locuitorilor coloniei, după decembrie 1989, scîrția din toate încheieturile.

„Oamenii de bine” au găsit soluția, sacrificînd fotbalul, ștergîndu-l de pe lista manifestărilor.

Mai puțin interesează cine și cum a tras sforile, ce sume s-au vehiculate, unde și ce portofele au fost umplute, realitatea este tris-

tă, „unul s-ar răsuși chiar în groapă”. Tinerii sportivi, care abia prinseseră aripi s-au răspîndit în cele patru vînturi.

Un titlu cedat cu ușurință la Cîsnădie, niște greutăți speculate de unii care au luat o hotărîre pripită, explicații puerile, iată ce soarta a avut echipa de fotbal.

M-aș bucura nespuse de mult să știu că sumele încasate vor folosi la ceva, că secțiile rămase vor profita și se vor pune pe picioare, dar după cum evoluează lucrurile nu prea se întrevăd perspective.

Așadar, duminică fără fotbal la Mirșa, o bază sportivă pe care mulți și-ar dori-o, lăsată în voia soartei, posibilitățile pentru petrecerea timpului liber lipsesc, dar crîșmele sînt pline.

Este normal, nu știu cîți din conducerea uzinei locuiesc în cîmine și cîți își vor pune întrebarea „Ce vom face duminică?”

Marcel BALOMIR

TALON

PENTRU MICĂ PUBLICITATE GRATUITĂ

Numele Prenumele
Adresa: localit. str. nr.
Nr. telefon B.I. seria nr.
Felul anunțului: vînzări-cumpărări ☐; imobiliare ☐;
închirieri ☐; matrimoniale ☐; felicitări — aniversări ☐;
pierderi ☐; cereri-oferte de serviciu ☐; schimburi locu-
ințe ☐; diverse ☐.
Textul de publicat:

Pentru a vi se publica GRATUIT un anunț de mică publicitate este suficient să completați numele, prenumele și adresa dumneavoastră, să marcați printr-un X cercul care corespunde tipului de anunț, să înscrieți textul și să trimiteți talonul pe adresa: „21 RADICAL”, Sibiu, str. Samuel Brukenthal nr. 2, cod 2400, jud. Sibiu. Anunțurile care provin de la instituții, asociații nu sînt publicate decît contra-cost. Nu se publică anunțurile trimise pe alte formulare decît cele de față! Responsabilitatea pentru informațiile din anunțuri revine celor care le remit.